

MAICA DUAIGÜES

*Brúixola
per a uns
versos perduts*

Fragments d'un diari de navegació

Pròleg de Josep A. Vidal

edicionescarena

edicionesCarena

MAICA DUAIGÜES

BRÚIXOLA PER
A UNS VERSOS PERDUTS

FRAGMENTS D'UN DIARI
DE NAVEGACIÓ

Pròleg de Josep A. Vidal

Primera edició: juliol de 2022

© Maica Duaigües, 2022

© Ediciones Carena, 2022

Ediciones Carena

c/Alpens, 31-33

08014 Barcelona

T. 934 310 283

info@edicionscarena.com

WWW.EDICIONESCARENA.COM

Disseny de coberta: Sandra Jiménez

Maquetació: Adrián Vico

Correcció: Rubén Cruz

Dipòsit legal B 14694-2022

ISBN 978-84-19136-42-8

Impress a Espanya - Printed in Spain

Reservats tots els drets. No es pot reproduir cap part d'aquest llibre, ni emmagatzemar en qualsevol sistema de reproducció, ni transmetre de cap forma ni en cap concepte, mecànicament, en fotocòpies, gravacions o de cap altra manera, sense el permís del propietari o propietària dels drets d'autor. Remetis a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

BALCÓ AL PASSAT

Olimpus

Veig les fotografies
i sé que a cada un de vosaltres
us dec alguna cosa.

A tu, la placidesa,
el somriure perenne.

A tu, et dec l'afecte,
l'amor que regalimes.

Vosaltres vàreu ser puntals
en un moment d'aquesta vida.

Tu, em vas donar confiança
quan jo no en tenia.

Tu vas ser la sorpresa
més sorprenent de totes!

Tu em vas convèncer
sense voler convèncer-me.

La teva bonhomia
encara persisteix.

A tu, no et coneixia;
vas impactar-me.

Diguin de tu el que diguin,
allò que és bo, m'ho crec.

El teu estil m'obliga
a tenir estil.

I a tu...no sé si et dec quelcom.
Sí!, indirectament.

A tu, no sé, és un misteri encara;
et deuré res un dia?

És fonda l'estimació;
te la dec, amb propina.

Us dec una esperança,
un futur que s'apropa.

Us veig en les fotografies,
i sé que a tots us dec alguna cosa.
Però mai no ho sabreu.

Et dec el nom

A Nuri Josa

Em vas rebatejar,
quan tenia uns dotze anys,
a classe de dibuix.

En aquell nou Jordà,
riu de models de guix
i cavallets de fusta,
vaig emergir
quan vas pronunciar
el meu nom abreujat.
Em va agradar
i vaig signar per primer cop:
Maica,
paraula diferent
que em va configurar
com ara soc.

Et dec el nom
i potser quelcom més.
No t'ho he pogut
agrair mai.
Què se n'ha fet de tu?

Càmera

Mirar la vida com una càmera,
veure l'acció des de la inèrcia,
ser testimoni dels anys fugits
com una càmera,
amb ulls de ciència.

Destriar el temps
contemplant obres d'art,
dins dels museus no tenir edat,
en els arxius recollir els fets,
amb cor de màquina.
Sense una llàgrima a l'objectiu.

Per viure plàcid, sense patir,
es recomana
mirar la vida com una càmera,
com l'escultura que, eternament,
enceta un riure
que mai no esclata.

Izabel

A Izabel Leal

Què tinc de tu, Izabel, sinó aquest anhel
de travessar fronteres
que em duguin a altres terres?
Ets la dona-argonauta, que m'inspira,
la primera d'una saga de dones
valentes i amatents;
mares, àvies, besàvies, rebesàvies...

Què tinc de tu, Izabel, què m'has deixat
del teu pas per la vida
en el *Segle de la Il·lustració*?
El mar és el mateix que travessares,
és blau, o verd, o fosc, segons les hores,
segons el fons o el racó de l'Atlàntic
on posares els ulls.

No sé què tinc de tu, però he sentit
la teva mà sorgida de la història,
que, desvetllada en la meva memòria,
avui, m'ha beneït.

Cruïlles

*A Luca Silvestrini, coreògraf, creador
del Protein dance. Mercat de les Flors,
2011, a tots els professors, a Roberto i a
tots els companys que hi van participar.*

És tan bonic
viure aquests moments,
aquest ara i avui
ple de música i ball.

És tan bonica
la dansa d'aquests jorns
i trobar-nos
en les cruïlles del ritme del cor.

Cruïlles que són somnis
d'un univers ple d'art,
on no existeix ni por
ni solitud, ni fam.

Ofereixo una flor
amb la mà ben estesa
als qui ballen amb mi.

I sé que avui, aquí,
al Mercat de les Flors,
hi ha lloc per tots.

La noia del tren de rodalies

2016

No sé si és el paisatge
de fora o l'interior,
que t'arrenca el somriure
i et corprèn, jo no sé
si el color blau del mar
és motiu del teu goig
i del to vermellós
que a les galtes et neix,
o és el text del WhatsApp
que t'envia, qui sap!
—potser algú que t'estima—
en el mòbil que estrenys
fortament a la mà
i que et fa levitar
pel damunt del seient
d'un tren de rodalies.

→